

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 344/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Garajom, Hlavná 137, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie zo 17. septembra 2014“) a jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok zo 16. apríla 2013“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 7/2004 z 11. mája 2012, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“) v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za čo mu bol uložený podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 v spojení s čl. 6 ods. 1 prvou vetou dohovoru úhrny trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov. Krajský súd predmetným rozsudkom z 11. mája 2012 rozhodol po tom, ako bol zrušený jeho skorší oslobodzujúci rozsudok sp. zn. 3 T 7/2004 z 3. februára 2010 v celom rozsahu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 4/2010 z 10. mája 2011.

Sťažovateľ proti rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu z 11. mája 2012, podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením zo 17. septembra 2014. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 18. marca 2015.

V predmetnej veci bola sťažovateľom podaná sťažnosť ústavnému súdu smerujúca proti rozsudku zo 16. apríla 2013, o ktorej ústavný súd rozhodol svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 407/2014 z 1. júla 2014 tak, že ju odmietol, avšak pripustil možnosť podania novej sťažnosti po rozhodnutí o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti popísal jednotlivé skutkové vety uvedené v bodoch 1 až 4 rozsudku zo 16. apríla 2013, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové závery uvedené v rozsudku krajského súdu z 11. mája 2012 sú správne bez akýchkoľvek pochybností z toho dôvodu, že sťažovateľ a ďalší obžalovaní sa dopustili skutkov vymedzených v bodoch 1 až 4 v uvedenom rozsudku.

Podľa názoru sťažovateľa skutočnosti, z ktorých krajský súd pri uznaní viny v predmetnom konaní vychádzal, nie sú podložené žiadnymi priamymi dôkazmi. Z rozsudku krajského súdu z 11. mája 2012, ako ani z rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 nevyplývajú žiadne dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že sťažovateľ uvedené skutky spáchal a že tieto skutky sú trestnými činmi. Krajský súd v odôvodnení rozsudku z 11. mája 2012 podľa sťažovateľa *„len obširnejšie popísal skutkový dej a to výsluchy svedkov, ako aj vykonané dôkazy, no z hľadiska zmenenej úvahy oproti predošlému rozsudku zo dňa 03.02.2010 nijakým spôsobom bližšie neodôvodnil, prečo vyhodnotil skutkovú a právnu situáciu tak, že uznal sťažovateľa vinným na rozdiel od predchádzajúceho oslobodzujúceho rozsudku“*.

Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľ rozsudok z 11. mája 2012 za arbitrárny.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že najvyšší súd rovnako ako krajský súd dospel k záverom o jeho trestnej zodpovednosti na podklade toho, že mal pri výkone svojho povolania porušiť § 9 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) tým, že protokol o daňovej kontrole prerokoval s neoprávnenými osobami. V konaní bolo podľa sťažovateľa preukázané, že pri ním vykonávanej daňovej kontrole v spoločnosti [REDAKOVANÉ], bol protokol o nej prerokovaný s osobou, ktorá preukázala svoju totožnosť občianskym preukazom a ktorá bola oprávnená konať v mene spoločnosti na základe rozhodnutia jej valného zhromaždenia. Ani pri vynaložení všetkej odbornej starostlivosti sťažovateľ okrem kontroly občianskeho preukazu nemal inú možnosť overenia totožnosti uvedenej osoby vydávajúcej sa

za [REDACTED]. V konaní bolo podľa sťažovateľa taktiež preukázané, že osoba vydávajúca sa za [REDACTED] disponovala pravým občianskym preukazom. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 3. februára 2010 vyplýva, že skutočnosť o nepochybení pri vykonaní kontroly sťažovateľom bola dosvedčená aj svedkyňou [REDACTED], ktorá vzhľadom na svoje pracovné zaradenie v rámci daňovej správy bola na vyvodenie takých záverov kompetentná.

Podľa popisu skutku v bode 2 rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 mal sťažovateľ pri daňovej kontrole oprávnenosti priznania nárokov na vrátenie odpočtu DPH spoločnosti [REDACTED], porušiť § 9 ods. 3 zákona o správe daní tým, že protokol o tejto kontrole z 3. februára 1999 prerokoval s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za [REDACTED], ktorá nebola konateľom ani splnomocneným zástupcom uvedenej spoločnosti.

V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že uvedený záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci nie je podľa neho v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, pretože v predmetnom konaní bolo podľa neho preukázané, že *„predmetná správa daňového úradu Nové Mesto nad Váhom ako odpoveď na dožiadanie bola upravovaná a svojím obsahom nezodpovedá pôvodnej správe, ale žiaden dôkaz nepreukázal vzťah sťažovateľa k jej autorstvu“*, a zároveň bolo preukázané, že kým sa *„predmetná správa dostala k rukám sťažovateľa, bola prevzatá a prerozdeľovaná inými pracovníkmi vrátane riaditeľa Daňového úradu Košice IV., čo vyplýva aj z výsluchov svedkov“*, a v tejto súvislosti poukázal aj na závery rozsudku krajského súdu z 3. februára 2010. Vzhľadom na uvedené podľa sťažovateľa nie je zrejmé, na akom základe dospel najvyšší súd k názoru, že z uvedeného skutku mal on profitovať. V tejto súvislosti navyše sťažovateľ taktiež poukázal na to, že v čase, keď sa mal dopustiť vykonania uvedených skutkov, bol vo funkcii daňového kontrolóra pomerne krátko od absolvovania vysokoškolského štúdia a na jeho činnosť bolo nevyhnutné odborné vedenie jeho nadriadených, ďalej že nemal vo svojej funkcii možnosť ovplyvniť pridelovanie daňových subjektov na kontrolu a že pri pridelovaní daňových subjektov sa uplatňoval tzv. *„písmenkový systém“*, ale zavádzal sa do praxe aj

system „rotujúcich kontrolórov“, čo malo byť zárukou objektivity vykonania daňovej kontroly. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že daňové subjekty mu boli pridelované náhodne, a preto akékoľvek závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci o účelovosti zakladania obchodných spoločností s konkrétnym začiatočným písmenom v názve a určením ich sídla sú len nimi vykonštruovanou domnienkou.

Podľa sťažovateľa súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci taktiež nesprávne vyhodnotili listinný dôkaz preukazujúci splnenie podmienky podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (výpisy z bežného účtu [REDAKOVANÉ] za november 1998 vedeného v [REDAKOVANÉ]), ktorým bolo podľa neho jednoznačne preukázané, že došlo k úhrade celej výšky DPH dodávateľovi.

Podľa sťažovateľa závery najvyššieho súdu uvedené v rozsudku zo 16. apríla 2013, podľa ktorých úmyselne zatajoval skutočný stav veci a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzal nepravdivé skutočnosti, pričom na základe takéhoto konania nadobudol majetkový prospech spolu s [REDAKOVANÉ], z priebehu vykonaného dokazovania nevyplývajú.

Za nedostatok rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 považuje sťažovateľ aj to, že v rámci jeho odôvodnenia najvyšší súd neprihliadol na, resp. nevzal do úvahy uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 T 109/2009 z 8. decembra 2010, ktorým uvedený súd zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II v trestnej veci vedenej proti [REDAKOVANÉ].

Podľa sťažovateľa rozsudok najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 nie je v súlade s požiadavkami ústavnosti aj z dôvodu uloženia neprimeraného trestu, a to vzhľadom na okolnosť podmieňujúcu mimoriadne zníženie trestu spočívajúcu v extrémne dlhej dobe trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené až po uplynutí 15 rokov od údajného spáchania skutkov.

Sťažovateľ poukázal na dôsledky, ktoré uvedené trestné konanie malo na jeho život, spočívajúce v obmedzení jeho práv, ktoré zasiahlo do každej sféry jeho života, spôsobilo stratu zamestnania, absolútnu neistotu vychádzajúcu z dvojnásobného zrušenia oslobodzujúceho rozsudku v jeho veci, nemožnosť založenia si rodiny, plánovania osobného, ale aj kariérneho rastu, a následne konštatoval, že uvedené dôsledky sú a boli podľa neho dostačujúcou, prísnu a vážnou sankciou, ktorá de facto znamenala čiastočné odňatie slobody. Uvedené príehy spôsobené z väčšej časti súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v jeho veci mali byť podľa sťažovateľa vzhľadom na ich vážne dôsledky na jeho život kompenzované pri ukladaní jeho trestu v zodpovedajúcej miere. Sťažovateľ uviedol, že v jeho prípade uložený nepodmienečný trest odňatia slobody nesplní jeho účel, a preto je dĺžka jeho trestu zjavne neprimeraná.

Podľa sťažovateľa rozsudok krajského súdu z 11. mája 2012 ani rozsudok najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 nenapĺňajú znaky spravodlivého rozhodnutia, ktoré sa náležitým spôsobom vyjadruje ku všetkým podstatným okolnostiam prípadu a ktoré racionálne a spravodlivo reflektuje na extrémne príehy v konaní vo výroku o treste.

Podľa názoru sťažovateľa nie je možné v rámci ochrany právneho štátu a práva na spravodlivý súdny proces prehliadať také podstatné skutočnosti, na aké upozornil v tejto sťažnosti, a ospravedlniť ich iba konštatovaním o ich irelevantnosti, pretože išlo podľa neho „o zásadné medzníky“ v skutkovom deji trestných činov, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, a súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci boli preto povinné sa s nimi vysporiadať inak, ako iba konštatovaním, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na rozhodnutie zodpovedajúce predstavám obvineného.

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby odložil vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013, keďže samotné trestné stíhanie malo na jeho život negatívny dopad a výkonom trestu by došlo k nenapraviteľnej dualizácii sankcie už mu uloženej.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením najvyššieho súdu zo 17. septembra 2014 a rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší uvedené uznesenie a rozsudok a vec vráti na ďalšie konanie a zaviazá najvyšší súd uhradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

zo 17. septembra 2014 a rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013. Argumentácia sťažovateľa spočíva v tvrdení, podľa ktorého súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci rozhodli nesprávne, pretože na základe vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotili skutkový stav v tejto veci (skutočnosti, z ktorých súdy pri uznaní jeho viny vychádzali, nie sú podložené priamymi dôkazmi, skutková a právna situácia v tejto veci nebola nimi dostatočne vyhodnotená, tak aby uviedol rozdiel od hodnotenia v rozsudku krajského súdu z 3. februára 2010, v konaní nebolo preukázané, že pri prerokovaní protokolu o vykonaní kontroly jednal s osobami, ktoré neboli oprávnené konať v mene spoločností, v konaní nebolo preukázané, že to bol on, ktorý z vykonaných skutkov profitoval). Sťažovateľ taktiež argumentoval, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevzali do úvahy, že v čase spáchania skutku vykonával danú činnosť, t. j. konal v uvedenej veci pod odborným dohľadom nadriadených a nemal žiadne oprávnenie ovplyvniť pridelovanie daňových subjektov kontrolórom, ako aj nesprávnym vyhodnotením listinného dôkazu, ktorý preukazoval splnenie podmienok o zaplatení DPH dodávateľovi, t. j. že v konaní nebolo preukázané, že on úmyselne zatajoval skutočný stav veci a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzal nepravdivé skutočnosti, čím mu mal vzniknúť spolu s ďalším spoluobžalovaným majetkový prospech. Nedostatkom uvedených rozhodnutí je napokon podľa sťažovateľa aj skutočnosť, že sa v nich súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevyrovnali s obhajcom sťažovateľa v konaní predloženým uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 83/2010 z 8. decembra 2010 (vec týkajúca sa [REDACTED]), a aj uloženie neprimeraného trestu sťažovateľovi s ohľadom na celkovú dĺžku uvedeného konania.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu zo 17. septembra 2014

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preskúmal obsah odôvodnenia uznesenia zo 17. septembra 2014, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 a v ktorom tento súd v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.)... zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku (absencia dôkazov preukazujúca vinu obvinených, chýbajúca vedomosť o prejednaní protokolu o daňovej kontrole s neoprávnenou osobou, systém pridelovania daňových kontrol, nesprávne hodnotenie listinných dôkazov) predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu

skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z obsahu podaných dovolaní je zrejmé, že uplatnený dovolací dôvod je založený na skutkových výhradách obvinených. Podstatou podaných dovolaní je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Obaja obvinení v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom ďalej zhodne namietali aj „neprimeraný a nespravodlivo vysoký trest odňatia slobody, ktorý je v rozpore s účelom trestu vyjadreným v ustanovení § 23 ods. 1 Tr. zák.“. Trest je podľa názoru obvinených neprimerane prísny, a to najmä v súvislosti s rozhodnutím súdu o druhu a výške trestu, v rámci ktorej nebola zohľadnená neprimeraná dĺžka konania ako dôvod aplikácie § 40 Tr. zák. - mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody... moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Uplatnený dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je obsahovo naplnený námietkou o neprimeranosti uloženého trestu v dôsledku toho, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym

hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolaní obvinených, pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Nad rámec podaného dovolania je treba dodať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvineným nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého boli obvinení uznaní za vinných. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Najvyšší súd preto konštatuje, že v dovolaniach nebol splnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd považuje za potrebné na záver v súvislosti s argumentáciou obvinených týkajúcu sa ich „nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ktoré sú arbitrárne“, uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré

zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia; toto sa preskúmava v odvolacom konaní. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že v posudzovanej veci podané dovolania obsahujú argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, najvyšší súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd musel dovolania obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.»

Podľa zistenia ústavného súdu sa najvyšší súd argumentáciou sťažovateľa predloženou v jeho dovolaní (argumentácia sťažovateľa bola obdobná ako jeho námietky predložené v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) vo svojom uznesení zo 17. septembra 2014 zaoberal a riadne sa s ňou vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Najvyšší súd predovšetkým zdôraznil, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok slúži predovšetkým na nápravu právnych väd právoplatných rozhodnutí a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, avšak správnosť a úplnosť skutkových zistení, resp. skutkových záverov v konaní o dovolaní nemožno skúmať a meniť. Následne najvyšší súd dospel podľa názoru ústavnému súdu k správne záveru, podľa ktorého argumentácia predložená sťažovateľom v uvedenom konaní bola založená na namietanom nesprávnom vyhodnotení dôkazov, resp. nesprávnom posúdení skutkových okolností danej veci (absencia priamych dôkazov, nepreukázanie vedomosti o tom, že protokol bol prerokovaný s osobou neoprávnenou konať za spoločnosť, nesprávne vyhodnotenie listinných dôkazov a pod.), a preto v uznesení zo 17. septembra 2014 tento súd správne konštatoval, že v predmetnom konaní, t. j. v konaní o dovolaní, tieto námietky nemožno považovať za právne relevantné,

t. j. za také, ktoré by boli spôsobilé v rámci konania o dovolaní vyvolať nápravu napadnutého právoplatného rozhodnutia.

Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu v predmetnej veci, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto uznesenie zo 17. septembra 2014 nepovažoval za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. z ústavného hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preskúmal obsah odôvodnenia rozsudku zo 16. apríla 2013, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 11. mája 2012. Najvyšší súd sa v rozsudku zo 16. apríla 2013 v plnom rozsahu odvolal taktiež na skutkové závery ustálené v rámci prvostupňového rozsudku krajského súdu z 11. mája 2012. Obsah prvostupňového rozsudku z 11. mája 2012 bol ústavnému súde známy z jeho predchádzajúcej činnosti vo veci pod sp. zn. III. ÚS 407/2014.

Najvyšší súd v rozsudku zo 16. apríla 2013, s ktorého obsahom sa ústavný súd oboznámil a preskúmal ho v podstatnom vo vzťahu k argumentom sťažovateľa, okrem iného uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým poukazuje na to, že prvostupňový súd pri novom rozhodovaní o veci dôsledne postupoval v intenciách § 264 ods. 1 Tr. por. tak, ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2011, sp. zn. 4 To 4/2010, ktorým bol zrušený prechádzajúci oslobodzujúci rozsudok. Zákonným spôsobom doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy vyhodnotil postupom podľa § 2 ods. 6 Tr. por.

Na prvom mieste najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že námietka obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] týkajúca sa práva na obhajobu nie je dôvodná. Na hlavnom pojednávaní 11. mája 2012 obhajkyňa [REDACTED] zastupujúca oboch týchto obžalovaných sa ospravedlnila, zastupujúca advokátka [REDACTED] (potvrďuje to substitučné plnomocenstvo z 10. mája 2012 na č. l. 2407) ich obhajobu aj vykonala a prítomný obžalovaný [REDACTED] túto skutočnosť nenamietal.

Prvostupňový súd vyhodnotil všetky takto vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Správne dospel k záveru, že obžalovaní žalované skutky spáchali spôsobom a za okolností, ako sú uvedené vo výrokoch pod bodmi 1/ až 4/ napadnutého rozsudku. ...

Ani najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaní [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] sa dopustili skutkov pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že výpovede svedkýň [REDACTED] a [REDACTED] a ďalšie, ako aj príslušné protokoly o daňovej následnej kontrole vo vzťahu k obžalovaným [REDACTED] a [REDACTED] preukazujú, že daňová kontrola v predmetných daňových subjektoch bola vykonaná nezákonne, protokol o daňovej kontrole prerokovali s neoprávnenými osobami a že pre uznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) neboli predložené všetky zákonom požadované podklady. Podľa vtedy platného zákona o DPH stačilo nesplnenie, čo i len jednej podmienky, podľa ktorého má platiteľ nárok na odpočet DPH, ak sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, daň na vstupe zauúčtoval, daň zaplatil inému platiteľovi za prijaté zdaniteľné plnenie a platiteľ mal daňový doklad o zaplatení.

Tento záver má oporu v ustanovení § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v čase uplatneného nároku na odpočet a výkonu daňových kontrol (august až december 1998). Neúplné bankové výpisy, na ktoré sa obžalovaní odvolávajú, sú iba časťou účtovnej dokumentácie, v ktorej nie sú doložené zákonom požadované doklady preukazujúce súbežné splnenie všetkých podmienok platiteľa dane z pridanej hodnoty pre uplatnenie nároku na odpočet tejto dane. Navyše správou od lesného závodu a svedeckými výpoveďami, okrem iného aj [REDACTED] bolo

bezpečne preukázané vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 4/ - 5/ napadnutého rozsudku, že nákup drevnej hmoty sa neuskutočnil, teda išlo o fiktívny obchod. ...

Rovnako tak krajský súd správne, v súvislosti so skutkom pod bodom 1/ napadnutého rozsudku poukázal na obsah trestných spisov v trestných veciach vedených na Okresnom súde Košice II pod č. k. 7 T 195/02 a 2 T 109/09 proti obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], alias [REDAKOVANÉ], známy aj pod prezývkou [REDAKOVANÉ], ktorý sa preukazoval občianskym preukazom na meno [REDAKOVANÉ], preukazujú úzku spätosť s predmetnou nezákonnou činnosťou obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých dvaja poslední sa zúčastňovali vyberania peňazí 7. bankového účtu firmy [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] a následne ich odovzdávali [REDAKOVANÉ], ktorý nebol na takýto výber oprávnený, lebo v obchodnom registri neboli vykonané príslušné zmeny, ktoré by banka akceptovala. Išlo o peniaze, ktoré daňový úrad postupne poukázal ako nadmerný odpočet DPH na účet firmy [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], odkiaľ tieto peniaze obžalovaný [REDAKOVANÉ] previedol na iný ním zriadený účet v [REDAKOVANÉ], ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo. Tým si nepochybne obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vytvorili možnosť ľubovoľne nakladať s financiami, ktoré boli nezákonne vyplatené uvedenej firme. Ide o skutkové zistenia, ktoré v teraz prejednáwanej veci súvisia spolu s vecami, ktoré sú prejednávané na inom súde.

V súvislosti s obhajobou obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý tvrdí, že proti nemu neexistuje žiadny dôkaz preukazujúci jeho vinu v skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že obžalovaný zámerne zamlčal v dovolaní, že zo svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že firmu [REDAKOVANÉ] nekúpil, nevie o nej nič, daňové priznania nevypisoval, nepodpisoval, v obchodnom registri nebol zapísaný a obžalovaného [REDAKOVANÉ] nepozná. Tieto skutočnosti potvrdzujú aj svedecké výpovede [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Z protokolu o následnej daňovej kontrole a svedeckých výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] - pracovníčok, ktoré túto kontrolu vykonali je zrejmé, že uplatnený nadmerný odpočet nebol uznaný, v obchodnom registri boli v dobe tejto kontroly zapísaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý ako jediný mal dispozičné právo k účtu

firmy [REDACTED] a všetky výbery z účtu tejto spoločnosti sú podpísané iba [REDACTED].

Ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný [REDACTED] nemal vykonať daňovú kontrolu vo firme [REDACTED]. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku správne poukázal na ustanovenie § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení účinnom v dobe spáchania skutkov, že [REDACTED] [REDACTED] v dobe výkonu daňovej kontroly vo firme [REDACTED] bol zaujatý a ako taký mal byť z tejto kontroly vylúčený a to pre svoj pomer k bývalej manželke [REDACTED] [REDACTED], rodenej [REDACTED], ktorá v tejto spoločnosti v čase kontroly bola spoločníčkou.

Z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 1/- 4/ napadnutého rozsudku dôvodne vyplýva aj to, že obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] boli znalí systému práce daňových úradov (abecedný - písmenkový systém) a preto mohli prostredníctvom spoluobžalovaných [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] podnietiť založenie firiem [REDACTED], [REDACTED] a živnosť [REDACTED], bytom [REDACTED] tak, aby všetky tieto právnické osoby mali sídlo v obvode pôsobnosti Daňového úradu Košice IV. Niet sporu o tom, že v druhej polovici roka 1998 ako daňoví kontrolóri vykonávali v týchto firmách daňové kontroly na oprávnenosť uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty so záverom, že uplatnený nadmerný odpočet bol zákonný, čo viedlo k vystaveniu platobných príkazov a k vráteniu DPH na účty spoluobžalovaných, ktorí ich vybrali a použili na doposiaľ nezistený účel. Preto námietka obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED], že ohľadne spôsobu pridelovania kontrolovaných daňových subjektov nemali vedomosť, resp. že o tom rozhodovali ich nadriadení je nevierohodná a je v rozpore s vykonanými dôkazmi a najmä spôsobom a okolnosťami, za ktorých sa dopustili inkriminovanej trestnej činnosti, neobstojí.

Bez akýchkoľvek pochybností vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ a 4/ napadnutého rozsudku tieto dôkazy preukazujú aj to, že firma [REDACTED] mala sídlo na [REDACTED] čo nezodpovedá adrese bydliska obžalovaného [REDACTED] a jeho spoločníčky [REDACTED] (bývalej manželky obž. [REDACTED]), ale že na tejto adrese býva [REDACTED], ktorého trestná vec (Okresným súdom Košice II, sp. zn.

7 T 195/02, zo dňa 16. apríla 2002) bola vylúčená z trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] na samostatné konanie. Pritom na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 2 T 109/2009, v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala, že jej bývalý manžel [REDAKOVANÉ] dlhé roky poznal obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Manželka obž. M. Maťaša [REDAKOVANÉ] bývala na adrese [REDAKOVANÉ] a zdržiava sa na adrese [REDAKOVANÉ], čo je súčasná adresa obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Týmito dôkazmi je tiež preukázané aj to, že osoba vydávajúca sa za [REDAKOVANÉ] v skutočnosti je [REDAKOVANÉ], ktorý bol zadržaný v Českej republike v roku 2008 a ktorého trestná vec bola tiež vylúčená na samostatné konanie z trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol., kde koná Okresný súd Košice II pod č. k. 2 T 109/2009. Aj podľa najvyššieho súdu tieto skutočnosti potvrdzujú prepojenosť a súčinnosť obžalovaných pri páchaní trestnej činnosti.

Najvyšší súd sa stotožňuje aj s tým, že vykonanými dôkazmi bolo bezpečne preukázané tiež to, že [REDAKOVANÉ] v mesiaci marec 1999 v súvislosti s podvodným predajom bytu [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] bol v realitnej kancelárii odfotografovaný a jeho fotografia bola podrobená znaleckému dokazovaniu, pričom pri tomto predaji použil sfalšovaný občiansky preukaz na meno [REDAKOVANÉ] s rovnakým číslom, aký bol použitý pri prevode obchodných podielov firmy [REDAKOVANÉ] i pri daňových kontrolách na Daňovom úrade Košice IV, čo bolo potvrdené výpoveďami obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Uvedené skutočnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu logicky preukazujú úzku prepojenosť obžalovaných, čo im umožnilo páchať žalovanú trestnú činnosť. Bez súčinnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] by nedošlo k odčerpaniu peňazí z účtu firmy [REDAKOVANÉ], kde boli zaslané daňovým úradom a následne do dispozície obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí mali tieto finančné prostriedky vydať [REDAKOVANÉ] alias [REDAKOVANÉ]. Uvedené vyvracia obhajobné tvrdenie obžalovaného [REDAKOVANÉ], že žiadny z vykonaných dôkazov ho neusvedčoval a preto napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny. V tejto súvislosti treba poznamenať, že samostatná skutočnosť, že daňový kontrolór [REDAKOVANÉ] je prítomný pri výbere peňazí v peňažnom ústave pochádzajúcich z „kontroly DPH“, ktorú osobne vykonal je

nezvyčajná a svedčí s ďalšími dôkazmi o jeho zainteresovanosti na spáchaní skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku.

Odvolačí súd sa stotožnil aj so skutkovými závermi krajského súdu vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 2/ - 3/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v ňom správne a logicky vyvodzuje nezákonnosť v konaní obžalovaných, ktoré premietol do inkriminovaných skutkov. V súlade so stavom veci oprel záver o výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a ďalších, ako aj grafologické posudky vo vzťahu k obžalovanému [REDACTED] s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou (svedkovia spoznali identitu tohto obžalovaného) preukazujú, že autorom podpisov na sporných dokladoch je práve tento obžalovaný. Z toho dôvodu nebolo potrebné znalecky skúmať doklad totožnosti predložený svedkom [REDACTED] [REDACTED], čoho sa domáhali obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED], nakoľko bolo nesporne zistené, že osoba vystupujúca pod týmto menom bol obžalovaný [REDACTED].

Správne je aj zistenie, že písomná správa Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom, zaslaná pre potreby Daňového úradu Košice IV na základe dožiadania vo vzťahu k firme [REDACTED], použitej pri daňovej kontrole nadmerného odpočtu DPH vo firme [REDACTED], za ktorú vystupoval [REDACTED] ako [REDACTED] bola jednoznačne sfaľovaná v prospech tejto firmy, z čoho následne profitovali obžalovaní [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

Niet pochybností ani o tom, že obžalovaní podvodným spôsobom uvedeným vo výroku o vine napadnutého rozsudku spôsobili škodu tak, ako ju ustálil krajský súd na úkor rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Daňovým riaditeľstvom Košice. U obžalovaných [REDACTED], [REDACTED] (skutky pod bodmi 1/ - 4/) a [REDACTED] (skutky pod bodmi 2/ - 3/) ide o škodu veľkého rozsahu, preto správne postupoval krajský súd, keď ich uznal za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.

Navyše obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] ako pracovníci daňového riaditeľstva - daňoví kontrolóri pri spáchaní skutkov pod bodmi 1/ - 4/

napadnutého rozsudku vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pretože úmyselne zatajovali skutočný stav veci a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzali nepravdivé skutočnosti, čo malo za následok vyplatenie nadmerných odpočtov DPH neoprávneným daňovým subjektom, z čoho spoločne v značnom rozsahu profitovali a spôsobili tak značné škody. Naplnili tým skutkovú podstatu pokračovacieho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., teda tak, ako týchto obžalovaných uznal súd I. stupňa za vinných, na čo v dostatočnom rozsahu poukázal v dôvodoch napadnutého rozsudku. ...

Krajský súd pri rozhodovaní o trestoch správne u obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] prihliadol na všetky zásady vymedzené v ustanovení § 23 ods. 1 a § 31 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. a nasledujúce tak, ako je to uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s ohľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti, spôsob jej spáchania a okolnosti, za akých k tomu došlo, treba na splnenie individuálnej a generálnej prevencie pôsobiť na obžalovaných výkonom nepodmienečných trestov pri výmere, ktorých súd prvého stupňa v súlade so zákonom prihliadol na hodnotenie týchto obžalovaných a na to, že obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako daňový kontrolóri nechránili štátne záujmy v daňovej oblasti a aj ich značným pričinením spôsobili Slovenskej republike škodu veľkého rozsahu. Výmera uložených trestov prihliada i na to, že trestné stíhanie trvalo neprimerane dlhú dobu tak, ako to má na zreteli Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 v článku 6 ods. 1. Najvyšší súd preto odvolacie námietky obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] týkajúce sa uložených trestov nepovažoval za dôvodné.

Uložené úhrnné tresty odňatia slobody obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] aj za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák., obom zhodne vo výmere 4 rokov so zaradením pre ich výkon do najmiernejšej nápravno výchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. zodpovedajú kritériám pre ukladanie druhu a výmery trestu.

Na základe uvedeného najvyšší súd odvolania obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.»

Sťažovateľ vo svojej argumentácii namietal absenciu priamych dôkazov o jeho vine, t. j. o naplnení subjektívnej stránky trestných činov, pre ktoré bol odsúdený. Podľa zistenia ústavného súdu v uvedenej súvislosti najvyšší súd v rozsudku zo 16. apríla 2013 konštatoval účelové vyhodnotenie vykonaného dokazovania sťažovateľom vyplývajúce zo zamlčania dôkazov svedčiacich proti nemu a následne odkázal na výpovede konkrétnych svedkov, obsah ktorých potvrdzuje skutkové závery krajského súdu, taktiež na konkrétne listinné dôkazy i dôkazy preukazujúce profitovanie sťažovateľa z trestnej činnosti, resp. vytvorenie si možnosti profitovať z trestnej činnosti, ďalej konštatoval, že argument týkajúci sa nemožnosti ovplyvniť spôsob prideľovania daňových subjektov na kontrolu je nevierohodný s ohľadom na ďalšie v konaní vykonané dôkazy, a taktiež poukázal na viaceré skutočnosti svedčiace o prepojenosti a súčinnosti obžalovaných pri trestnej činnosti. V súvislosti s uloženým trestom najvyšší súd konštatoval, že prihliadol na rozsah trestnej činnosti, v dôsledku ktorej bola štátu spôsobená škoda veľkého rozsahu, spôsob jej spáchania, okolnosti, za ktorej ku nej došlo, potrebu individuálnej i generálnej prevencie pôsobiť na obžalovaných, hodnotenie jednotlivých obžalovaných, ktorí nechránili štátne záujmy v daňovej oblasti, ako aj na neprimerane dlhú dobu trestného stíhania vedeného proti nim v tejto veci, a pri zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že námietky sťažovateľa týkajúce sa uloženého trestu nepovažuje za dôvodné.

Podľa názoru ústavného súdu súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci dostatočne poukázali na konkrétne v konaní vykonané dôkazy a popísaním ich hodnotenia podložili svoje závery o naplnení tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky trestného činu podvodu a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa sťažovateľom. Najvyšší súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozsudku zo 16. apríla 2013 zaoberal taktiež argumentáciou predloženou sťažovateľom v konaní o odvolaní, uviedol, akými úvahami sa jej pri hodnotení spravoval, a prečo predložené argumenty sťažovateľa nepovažoval za relevantné. Samotná nespokojnosť sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu

uvedenými v jeho rozhodnutí nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia, resp. arbitrárnosti záverov v ňom vyslovených a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených najvyšším súdom v rozsudku zo 16. apríla 2013, a teda o porušení základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015